Dat we elkaars taal niet spreken, doet er niet toe

Suzanne Wartenbergh
nov 17, 2026

Een lachend jongensgezicht kijkt me aan. Gevolgd door een uitgestoken hand en voordat ik het weet sta ik op de dansvloer. Links van mij een kleine dame van een jaar of vijf die vol trots haar moves toont. Haar pink in de mijne. Rechts van mij de puberjongen die me uitnodigde. De kring wordt snel groter. Jong en oud. Mannen en vrouwen. Al dansend hebben we het grootste plezier. Dat we elkaars taal niet spreken, doet er niet toe. We genieten gewoon samen van een leuke avond. We eten en dansen tijdens het Spaarnediner.

De avond begon natuurlijk niet op de dansvloer. In een welkomstwoord horen we over het ontstaan van de Spaarnediners: een maandelijks diner waarbij Haarlemmers en bewoners van een azc samen eten, met vrijwilligers in oranje schorten die alles draaiende houden. Dit is de negende editie sinds begin dit jaar. En we krijgen tips over hoe we in gesprek kunnen gaan met de gasten die aanwezig zullen zijn vanuit het azc. Soms lukt het in het Nederlands of Engels, en met Google Translate en handen en voeten kom je ook een heel eind.

Ondertussen zien we groepjes kinderen en moeders binnenkomen. Maar ook gezinnen en mannen van verschillende leeftijden. Als we de zaal inkijken, zien we een aantal lange rijen tafels en stoelen. Ik ben benieuwd met wie ik aan tafel zal zitten.

Dan worden we naar de tafels geleid. We worden zo geplaatst dat we allemaal door elkaar heen zitten. Niemand kent zijn of haar buurman of -vrouw. Ik zit bij drie jonge mannen. Direct worden er handen geschud en stelt iedereen zich voor. Ik zie vriendelijke gezichten. De

heren zijn ruim een jaar in Nederland. Ze komen uit Palestina en zijn daarvoor al in Duitsland geweest. Ze willen graag hun Nederlands oefenen, dus dat is wat we doen. Ze vertellen honderduit. Over hoe fijn ze het hier vinden en hoe trots ze zijn dat ze hier kunnen werken. En mijn directe buurman heeft volgens mij iets met topografie, want glimmend vertelt hij dat hij alle Nederlandse provincies kent inclusief de hoofdsteden.

Als het eten komt, geven we de schalen door en scheppen we voor elkaar op. De heren herkennen de gerechten en dat brengt ze op thuis. Ze vertellen over familie die daar nog is en hoe ze proberen contact te onderhouden. Over wat ze missen. Maar snel gaat dan de blik weer vooruit naar de toekomst en wat ze willen bereiken.

De mannen moeten eerder weg in verband met werk. Mijn aandacht verschuift naar de andere kant van de tafel. Daar vertellen een paar jonge mannen, dit keer wel met handen en voeten, over hun reis naar hier vanuit Soedan. Hun angstige boottocht op zee in een onveilig bootje met veel te veel mensen. Ik luister en denk: hoe erg moet het zijn geweest op de plek die je thuis noemt, dat je die verlaat en deze overtocht riskeert?

Dan gaan de tafels en stoelen opzij. Iedereen helpt mee. De band zet de muziek in en voorzichtig wagen de eerste jongens en mannen zich op de dansvloer. Het duurt niet lang of er ontstaat een kring van mensen die hand in hand ronddansen. Mooi om te zien hoe de oudere heren in het gezelschap iedereen aansporen om mee te komen doen. En ja, ook ik stond in een mum van tijd in die kring.

Als ik even pauze neem, word ik aangesproken door een jongen uit Syrië. Hij denkt me te herkennen. Maar we kunnen niet ontdekken waar hij me eerder gezien zou kunnen hebben. Hij verontschuldigt zich voor zijn vergissing. Ik denk alleen maar: waarom? Kan toch gebeuren. We raken aan de praat. Ook hij spreekt behoorlijk goed Nederlands. Hij wil niet dansen op deze Arabische muziek. Niet zo zijn ding, zegt hij. Hij pakt zijn playlist op zijn telefoon erbij en laat zien welke muziek hij wel leuk vindt. En daar staan verrassend veel

Nederlandse nummers bij. Dat is wel zo’n beetje het laatste wat ik had verwacht op deze avond. Een gesprek over Nederlandse muziek met een Syrische jongen.

Aan het einde van de avond worden er overal handen geschud en bedankjes uitgesproken voor de fijne ontmoetingen. Op de fiets naar huis denk ik vooral terug aan de lachende, open gezichten op de dansvloer. Hoe afkomst, leeftijd, geslacht en geloofsovertuiging totaal niet relevant zijn op dat moment. Maar hoe we gewoon samen als mensen genieten van de muziek en de heerlijke avond. Tegelijkertijd besef ik me hoe bijzonder dat is. Want veel van deze mensen hebben een verhaal waar je niet per se vrolijk van wordt. Ik hoop dat het plezier en gevoel van verbinding van deze avond ons allemaal lang bijblijft. Dat gun ik iedereen elke dag!

Zelf een keer aanschuiven bij een Spaarnediner? Meld je aan via de website.